

UDVARHELYI HIRADÓ

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Előfizetési árak:

Egész évre 4 frt, fél évre 2 frt, negyed évre 1 forint.
Egy szám ára 8 kr. — Községek-, körjegyzők- és tanítóknak
egész évre 3 frt. — Megjelen hetenként egyszer, vasárnap.

Felelős szerkesztő: **Cs. Szabó Kálmán.**

Szerkesztő
és laptulajdonos: **Becsek Aladár.**

Hirdetések a legolcsóbban számítanak. A bélyeg díj
külön minden beiktatásnál 30 kr. Nyilttér sora 10 kr.
A hirdetés és nyilttér díja előre fizetendő.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Becsek D Fia könyvnyomda

Tanév elején.

(R—sz.) Megnyitlak az iskolák kapui s a komoly, szürke falak két hónapi néma csendjét nyüzsgő zsvajv váltotta föl. Mennyi új, biztató remény, mennyi aggódó szeretet lopózott be újból e falak közé! Mennyi okos szó hangzott el itt, hány intó kérést hallottak ezek a tágas udvarok, s hány könnyesepp gördült ki a szülők szeméből szeptember első napjaiban, ezekben az iskolákban!... Innen bocsátották ki az életbe, nevelve az életre az ifjú generációt, kikre reá nehezül a létért való küzdelem nagy harcza, melyre erőt az alma mater falai között szereztek.

A XX-ik század hegemoniájáért két hatalmas nagyság vív kemény tusát — az erkölcsiség és a romlottság. A vajudó társadalom léte vagy bukása a küzdelem eredményétől függ. Aggódva nézzük, szemünk önkénytelen keresi a kibontakozás útját e szörnyű labirintból, hol pusztít a romlott erkölcsök penészvirága. S a mint keressük a szabadító utat, egy gyenge fényt a zord való között, mely fényre deríti a jövő századát, az ifjúságon akad meg szemünk, amint reménytől eltelve, bevonul az iskola kapuján. Azok a jövő század emberei, kik most az osztályok padjaiban huzódnak meg, s szívják magukba azokat a tanokat, melyek elhangzanak a tanári ajkáról s mely nemesre oktattja a jövő ifju reménységeit. Aggódva nézünk szét, aggódva tekintünk a jövőbe, hogy valjon az enged e teret az igaz munkának, nyújt-e békejobbot a nyilt becsületességnek s békét köt-e az igazsággal, melylyel jelen századunk hadilábon áll. Ti századvégi gyerekek, kik most ez iskolák udvarát tapodjátok, ti lesztek hivatva majd, hogy igaz

feleletet adjatok e kérdésekre. Ti lesztek a jövő munkásai. Tiétek a munka, tiétek a becsület, tiétek az igazság is. Jól vigyázzatok, csak úgy élhettek meg jövőben, ha dolgoztok a jelenben. Most ne tévelyedjék senki meg közületek, mert a ki jól kezd, jól végez.

Minden reménységünk ez arany ifjuság, kiknek vállára nehezül a jövőért való felelősség. Még nem ismerik azokat a téves hiteket, melyeket a századvégiség tulhajtása oltott bele a társadalom lelkébe s ettől kell őket s magunkat megóvni, hogy egy szebb jövő hajnalhasadását készítsük elő.

Tudományban tett nagy haladásunk, a vas és villany korszakának fejlődését erkölcsi sülyedéssel fizettük meg, s az elfajulás ingoványából nem találjuk a szabadító utat s tévelygünk a társadalom rengetegjében, keresve a kibontakozás helyes ösvényét.

Tanuljatok gyermekek! — Az iskola falai közt szerzitek meg azt a tudományt, mely az életlen keresztül vezet a boldogulás felé s oltja szívetekbe az együvé tartozandósági érzetet, melyen a hazaszeretet épül fel.

Az iskola a társadalom testének teste, lelkének lelke. Az iskola nagyhatalom. A rossz iskola magvetője a rossznak, a jó iskola áldásos. A jó iskola nem állattömő intézet, a hol mindenik tudomány egy gyurmát képez, amit be kell venni akár megemészti az illető, akár megfullad tőle, — nem, hanem nevelőház, a honnan testben, lélekben, jellemben, szívben és észben megerősödvé kerül ki az, aki arra való. Fájdalom, ma a szülők egyrésze a tehetségtelen fiút

is tanulásra kényszeríti, hogy legyen „tanult ember.“

Kezd már világosodni úgy tetszik, s a jövő század még frappánsabb módon fogja kipattanítani az igazságot, hogy az iskola s a társadalom egymáshoz van szöve s a míg egymást teljesen meg nem értik, a nemzedékek nem válnak jobbakká.

Mi örömmel üdvözljük a városunkba ismét összesereglett tanuló ifjuságot, szívből köszöntjük az iskolák hazatérő tanárait, s kívánunk nekik kitartást a nehéz munkához. Vivat, crescat, floreat.

Belföld.

A politikai helyzet. E hét esütörtök délutánján minisztertanács volt, amelyben a bécsi tárgyalások miként való befejezéséről adott hirt minisztertanácsnak a miniszterelnök. Ezzel egyelőre a kiegyezési válság hivatalos része be van fejezve. Ami most következik, az már a parlamentek előtt fog lejátszódni, ugy a magyar, mint az osztrák képviselőházban. A magyar képviselőház azonban minden valószínűség szerint csak október havában fog érdemlegesen a kiegyezéssel foglalkozni, mivel előbb a bizottságoknak kell az óriási — tizenhatszavas javaslatban lefektetett — anyagot feldolgozni. Addig csak apróbb előcsatározások fogják a képviselőház idejét igénybe venni. — A függetlenségi és 48-as (Kossuth) párt nyitotta meg a pártértekezletek sorozatát e hó másodikán, ma pedig a nemzeti- és a néppártok értekeznek. A legnagyobb érdeklődésre azonban a szabadelvű párt értekezlete számíthat, melynek napja azonban nincs még meghatározva.

Külföld.

Általános lefegyverzés. A csár lefegyverzési javaslata foglalkoztatja a világsajtót.

Ő mosolyog.

Sudermann novellája. Fordította Hann Peppi.

Nem ámit, kedves barátom, ön bankódott. Nem eléggé árulja el azt az a mozgás, mely szája körül játszadozik? Nem olvasom-e azt kisirt szeméből?

Azt mondja nekem, hogy chlorált vett be. Tényleg ez pirositja a szemet, ebben igaza van. De mi szüksége van chlorálra annak, ki eddig mindig egészséges álmával dicsekedett. Elárulta magát, tehát ne erőlködjék barátságos arcot ölteni előttem.

Uralkodjék az ember saját magán, ezt mondja ön. Hát szép ez magától? Miért dob egy kipróbált barátot — mint amilyen én vagyok — az idegenek nagy csoportjába, amely előtt az ember csak ünnepi ruhában mutatkozik. S most még mosolyogni is próbál? Az istenért, törölje le e mosolyt arczáról, fáj a lelkemnek! Ne merje nekem azt mondani, hogy ez az önuralomnak mosolya, rég megjegyeztem e mosolyt magamnak.

Távol legyen tőlem, hogy megsértsem a hősie önuralmat, mely barátságos arcot ölt csak azért, hogy egy szeretett lény előtt eltitkolja a fájdalmat és nyomort; távol legyen tőlem kigunyolni a kétségbeesést, mely éjjelenként könnyeivel áztatja vánkösát, hogy aztán a hajnalnak mosolygó arcot mutasson. Ami ellen én szólok, az az önuralom, melyet az üres forma kedvéért tanusítunk, mely elrejtja az érzést, mert udvariatságnak tartják, ha az ember temperamentummal bír; amaz önuralom ellen szólok, mely harisnyában lépdel, mert a zajos lépés vala-

mely vékonypézü embernek idegeit megsérthetné; amely gyönyört és fájdalmat, vágyódást és undort ugyanaz alá az üres, semmitmondó mosoly alá rejt. Ó, hogy gyűlölöm e mosolyt!

Képzelve el, hogy egy nagy társaságban volnánk s egy csendes zugból tennénk megfigyeléseinket. Egymásután vonulnak el az alakok előttünk. Ami a meztelen kebeltől kiemelkedik, ami a magas gallér közé szoritkozik, emberi arcok-e azok? Nem! Álarcok azok, társadalmi álarcok, mindannyi egy sivar, leketlen mosolynak egyenlő fényü viaszfelületével bevonva, álarcok azok, melyeket a lépcsőnél ölt magára az ember s melyet csak lent a kocsiiban tesz le megint.

S ez álarc alatt nardos a kin, dul a boszuság, mosolyog a szerelem s őrzöng a szenvedély. Így hisszük legalább mi. Hiszen ok is olyan emberek, mint a milyenek mi vagyunk és mi is felkötöttük az álarcot, mert a „bon ton“ így kívánja.

Tetszik nekem az egyszerű paraszt az erdőn s a havason. Az verekedik, szitkozódik, csókolózik, késsel hadonáz maga körül s oly nyers, amilyen ember csak lehet, de semmit sem titkol el, semmit sem fojt vissza keblébe; élni tud s ennek meg van a nagy előnye. Ha az igaz, hogy a boldogság az egyéniség háborítatlan kifejlődésén alapszik, úgy ott van a földi boldogságnak háborítatlan tetőpontja!

Jól tudom, hogy ez paradox; ott is ügyelnek arra, hogy ki ne rugjanak a hámból.

De ez a veszedelmes társadalmi füző megapasztja ereinkben a vért, amíg egész beléletünk eltesped s a szenvedély büszke áramlata illatos pocso-

lyává válik. Látja, ez a büntetés! Az önuralomnak mosolya a hazugság mosolyává változik s ez a hazugság addig emészti lényünket, míg nem marad semmi, amiért hazudni érdemes volna, míg minden üressé, izetlenné, hiuvá lesz.

Engedjen egy kis történetet elmesélnem, amely ön, ártatlan báránycám és kedves barátom, haragom okáról — melyet csak előbb töltöttem ki önön — fel fogja világosítani.

Azt hiszem tudja, hogy ezelőtt tanító voltam. Leányiskolában? kérdi ön, kis gunyoló!

Hat éve lehet annak, mikor azt a tiszteletreméltó meghívást kaptam, hogy egy tekintélyes bankár — azt hiszem többszörös milliomos — leányát tanítsam. Hogy miben oktassam, azt nem határoztuk volt el, az első tanulmányok tárgyait mindenestre a bölcsészet története, esztétika, művészet története, mitológia, irodalom, stilsztika és retorika képezzék. Soknak tartja ezt? Én is sokaltam, de midőn ő nagyságának erre vonatkozólag véleményemet megmondtam, megnyugtattott, azt mondván, hogy nem annyira e tanulmányok kimerítésére, mint inkább a fiatal, virághoz hasonló lény szellemének meggazdagítására fordítandó a főszű.

Tökéletesen értettem. Feladatomból tehát az volt, hogy gyakorlati oktatást adjak arra, hogy szellemes legyen.

Az anya, amint beszédem után már sejti, egy felületes, kaczer nő, az apa egy száraz üzletember, a leány egy gögös, tartózkodó, beczéttetett teremtes, mely még meglehetősen fejletlen testalkatu, de már teletömvé az ünnepeit oroszlané elbizakodásával és

Szinte hihetetlen, mesébe való az a hír, amelyet a táviró hozott az oroszok fővárosából e hó 28-án.

Nem kell hozzá sok szép szó, itt a száraz tény: Miklós császár felszólította Európa minden uralkodóját és kormányát, hogy gyűljenek össze s tanakodjanak és — szüntessék meg a tegyverkezést, oszlassák föl a hadseregeket, muzeumba vigyék az emberirtó háboru-szerszámokat és teremtsék meg az örök békét.

Sok fehérfeji idealista boldog álma, amely elérhetetlen ideál, czéltalan agyrem, amíg poéták verset írnak róla és asszonyok hirdetik az igéit. De komoly szó, félig valóra vált álom, mikor milliók autokrata ura, mikor a leghatalmasabb és legerősebb császár vallja.

Szinte szédületes, bódító az a perspektíva, amit Miklós császár ezzel a bámuló világnak nyit. Ki látná be egy szempillantásra? Ki tudná megmérni azt a tömérdék áldást, amely a világra háramolna, ha a császár akarata beteljesül.

Ha tekintjük a különböző országok sajtóvéleményeit, következőképen csoportosíthatjuk az eszme barátait és azokat, akik bár dicsőítik, de titokban nincsenek mellette.

Leghatározottabban nyilatkozik a cár javaslata mellett a német, az osztrák-magyar és az olasz sajtó.

A francia ellene van, az angol sajtó inkább szatirikusan, mint komolyan tárgyalja, amiből kitűnik, hogy nem tartja ugyan *utopiának*, de szeretné annak feltüntetni, és még inkább, hogy annak bizonyuljon.

Azonban, ha a czélok és jelszavak *őszinték*, miért volna a *világbéke utopia*, mikor annak erős magva az európai kontinens öt legjelentékenyebb nagyhatalmának közös békekezében már megvan és tagadhatatlan sikereket virágoztat ki magából?

Mindent egybevetve, a császár gondolata aminő kolosszális, ép annyira praktikus, és szeretjük remélni, hogy annak titkos ellenségei dacára a konferencia létrejön és eredménye megfogja szégyeníteni a pesszimistákat.

Ujdonságok.

Személyi hír. *Benedek Elek* a Székelyföld született, hírneves fővárosi író, a Nemzeti Iskola szerkesztője, lapunk munkatársa, nyaralása közben városunkat is meglátogatta s két napig körünkben időzött.

Hymen. *Binder István* helybeli építész e hó 11-én d. e. 9 órakor tartja esküvőjét *Benczeden Firtos István* kedves leányával, *Eszterrel*.

A magyar ipar és a királyi palota. Néhány lapban az a hír jelent meg, hogy az új királyi palota részére készített *angol* butorok ügyében a m. kir. udvarnagy és a budai várkapitány az idején telen külföldre utaznak. Mivel ez a hír alkalmas annak az aggodalomnak fölkelésére, hogy a butorokat a ma-

gyar ipar kikerülésével *külföldön szerzik be*, az országos iparegyesület elhatározta, hogy illetékes helyen lépéseket tesz a *magyar ipar érdekeinek föltétlen megóvására*.

Székelyek telepítése. *Darányi Ignác* földművelésügyi miniszter a székelyeknek az állami birtokon való telepítése érdekében nemzeti és közgazdasági szempontból egyaránt fontos akciót indított meg. Ez idő szerint ugyanis Nagy-Sármás kolozs-megyei, Magyar-Nemegye beszterczenaszódmegei és Vize szolnokdombokamegyei községekbe több száz székely családot telepítenek. A telepesek egyenkint husz hold földet kapnak, mit igen kedvező feltételek mellett ötven év alatt válhatnak meg. A miniszter megbízásából *Serbán János* gazdasági felügyelő a napokban Marosvásárhelyt időzött, ahonnan nagyobb körutra indult a székely vármegyékbe. Maros-Tordamegyéből számosan készülnek Nagy-Sármáson letelepedni, kiknek érdekében *Désy Zoltán* alispán fejt ki buzgó tevékenységet; de a kereskedelmi és iparkamara is mindenkép támogatja a hazafias akciót.

Darányi miniszter Deesen. Mint nekünk írják *Darányi Ignác* földművelésügyi miniszter gróf *Bethlen András* temetésére utazva, Deesen kiszállott és báró *Bornemisza Károly* főispán kíséretében megsejmelte a várost s kiváltkép a törvényházat, a vármegye székházát és dísztermét, a méntelepét, a nemzeti színházat, az új honvédlaktanyát és a milleniumi emlékoszlopot s nagy elismeréssel nyilatkozott Dees város rohamos fejlődéséről.

Kitüntetett iparos. Bizonyára lesznek olvasóink között elegendően, akik élénken emlékeznek vissza arra, amidőn városunk egy néhány derék, millenniumi érdem, díszoklevelet nyert iparosainak a jól megérdemelt kitüntetés egész egyszerűen városi szolgálta által lett kézbesítve. Akkor zokon esett ez a díjnyerteseknek, amit fennhangon is hirdettek, s amiért lapunkban mi is felszólaltunk, kárhóztatva, hogy bizony egy cseppet sincs előnyére az iparfejlesztésnek sértő az a törekvő, ambíciós iparosokra nézve, hogy a fáradságos munka jutalmát annyira negligálják, hogy azt rendőrszolgálat által küldetik meg nekik, holott addig más városokban fényes ünnepélyességek között adták át azokat a nyerteseknek. — Újra kitüntetés ért egyet azok közül a szerény iparosok közül, akik a nehéz létfenntartás mellett szakitanak maguknak időt, fáradságot, s igyekeznek kiemelkedni munkájuk által a szürke egyhangúságból. Az új kitüntetett neve *Pál Márton* fazekasmester, aki munkájával a brüsszeli kiállításon résztvett, s szerzett azzal dicsőséget nemcsak magának, hanem mondhatni az egész székely iparnak. E dicsőségen kívül azonban más kitüntetés is érte: díszoklevelet, bronzérmeket kapott, amelynek ünnepélyes átadását új, tevékeny polgármesterünk *Dr. Gyarmathy Dezső*, ma

délelőtt 9 órára tüzte ki. Tehát elértük azt, hogy a nehéz munka árán kitüntetést nyert iparosainkat ezután már itt városunkban is elismerik, tudják méltányolni, amit eklatánsul bizonyít a ma végbenemő ünnepélyes átadása a nyert érdemnek és díszokleveleknél. Az ünnepély a városháza nagytermében fog végbemenni, mely alkalommal *Dr. Gyarmathy Dezső* beszédet intéz *Pál Márton*hoz, majd az érdem fogja átnyújtani.

Országos tüzoltó tanfolyam. Az országos tüzoltószövetség által az idején a fővárosban rendezett tüzoltó-szaktanfolyam a napokban ért véget. A tanfolyamra husz vármegyéből 30 hallgató jelentkezett. Ezek közül 1 tornatanár, 9 tanító, 9 hivatalnok, 1 kereskedő, 1 vendéglős és 9 iparos. A hallgatókat a tüzoltás minden ágában úgy elméletileg, mint gyakorlatilag, alaposan kiképezték. A tanulás mellett megtekintették a főváros nevezetesebb középületeinek és ipartelepeinek tüzbiztosági felszereléseit. Városunkból e tanfolyamon 4-en vettek részt, u. m.: *Csillag István*, *Dézszy Balázs*, *Jakabos Miklós* és ifj. *Szemerjay Károly*. A vizsgálaton a belügyminisztérium képviselőjében *Bulyovszky Aladár* titkár, min. biztos volt jelen, aki elismerését fejezte ki a vizsgálat eredménye fölött.

Halálozás. E hó 27-én hunyt el *Kobori Ferencz*né szül. *Müller Irma*. A megboldogult férje a következő gyászjelentést bocsátotta ki: Alólírottak mély fájdalommal tudatják, hogy a forrón szeretett hű nő, gondos és gyöngéd édesanya és jó rokon *Kobori Ferencz*né szül. *Müller Irma* életének 27-ik, boldog házasságának 10-ik évében, f. hó 27-én éjjeli 11 órakor, hosszas és kínos szenvedés után, csendesen örökálmra szenderült. Isten magához szőlította hű szolgálóját, hűgy megjutalmazza azon jutalommal, melyet szent neve dicsőíróinek készített. A megboldogultnak hült tetemei folyó hó 29-én d. u. 4 órakor fognak a róm. kath. vallás szertartása szerint, *Atilla-utcai lakásáról*, a róm. kath. sírkertben öröknyugalomra helyeztetni, mely végtiszteletre a rokonok és ismerősök szomoruan meghivatnak. Lelkéért az engesztelő szent miseáldozat a helybeli plebánia templomban f. hó 30-án fog az egek Urának bemutatni. Emléke legyen áldott! Székely-Udvarhely, 1898. augusztus 28-án. *Kobori Ferencz*, m. k. szakiskolai művezető, mint férje. *Müller Kálmán*, mint atyja. *Simó Lina*, *Simó Juliánna* férj. *Bobek Antalné*, mint nagynénjei. Ifj. *Müller Kálmán*, mint testvére. *Kobori Margit*, *Kobori Antal*, mint gyermekei.

Képviselő beszámoló. *Weisz Berthold* orsz. képviselő — mint Nagy-Ajtáról nekünk írják — beszámolója megtartására odaérkezett, hol a közönség óvációkban részesítette. Fogadására megjelent az egész járás intelligenciája. Díszes lovasbandériummal és hosszú kocsisorral kísérte be a választó kö-

türelmetlenségével. Eleinte kedve telt abban, hogy csak félvállról nézzen le reám, mint valami szolgaféle; csak néhány gunyos megjegyzésem, — amint tudjuk, a bakfisek guny által szelidíthetők meg — rábirta arra, hogy kissé összeszedje magát. De azért még mindig eleget kellett vele vesződnöm, kivéve a francziát — melyet úgy gagyogott, mint egy papagály — semmit sem tanult. S ehez még valóságos naiv lustasággal birt; s ami nem nyerte meg tetszését, az részére nem létezett.

Szellemileg szegény volt s érzélem dolgában is szegénynek tetszett, legalább nem tapasztaltam soha, hogy sápadt, sovány arcza a faradság és blazirtságnak megszokott kifejezést valaha elveszítette volna. Anyja nevelési módszerével odatörekedett, hogy lánya ajkára szeretetreméltó mosolyt varázsoljon

— Ines, gyermekem, homlokodon mit akarnak a sötét árnyak?

— Ines, barátság által nyerjük meg az emberek szeretetét.

— Ines, kívánom, hogy mosolyogj!

Ines vállat vont és mosolygott.

Ahelyett, hogy a fiatal leány szívébe szeretetet és életörömet oltanak, nem kívántak mást, mint arcán csalfa napsugárt látni.

Ami kellemetlen modora dacára engem tanítványomhoz vonzott, az az a tökéletes zárkozottság volt, amelyben élt. Elhagyatott volt, anélkül talán, hogy saját maga tudta volna, s miután az a hitem szilárdul állott, hogy minden tizenöt éves leánynak gazdag lelki világgal kell bírnia, elhatároztam tehát, hogy lényének bensejét kikutatom és megtudom, nem szunyad-e ott valami, ami érdemes volna az ébredésre.

Egy erőszakos módszert választottam, ami hasonló esetekben mindig használt: Heine „Dalok könyve” című művéből olvastam fel neki.

Magyarzatokat fűztem a szerelemhez és a „nagy világfájdalom”-hoz, általában véve, s ime, módszeremnek jó hatása volt. Szeme fényleni kezdett, vonásai megelevenedtek, s pirult arcczal valotta be nekem, hogy mindkét dolog: úgy a szerelem, mint a világfájdalom nem ismeretlenek előtte s hogy egy naplót vezet, amelyben stb. . . .

A felénk madarat megfogtam volt. Bizalmával ajándékozott meg s mi több, belémszeretett.

Érdekes volt megfigyelni, hogy érzelmeinek mi-kép adott kifejezést: fejét mindkét karjára támasztotta úgy, hogy a ruhájuk könyökéig lecsusztak, szempilláit meglehetősen lassúsággal felemelte s homályos tekintettel nézett reám. Midőn feddőleg szóltam hozzá: — Ines, ne álmodozzék! — lehetőleg hangosan felsőhajtott és kedélyesen tovább olvasott vagy irt.

Ezután vezetésemnek ellenmondás nélkül vette magát alá s oly szorgalommal tanult, hogy reménylenem engedé, mikép befolyásom által ferde nevelésének hibáit majd ellensúlyozhatom.

Megtanítottam arra, hogy a szűkölködők, kik rongyosan és mezítláb járnak, mégis ugyanama törvények szerint gondolkoznak és éreznek, mint a fejedelnek és milliomosok, amiért is minden embert egyenlő szeretettel kell keblünkre zárunk és senkit se gyűlöljünk. Ez új volt előtte, valami hallatlan dolog. A társadalmi formák belső hazugsága ellen is kikeltem. Egyszer a következő tételt adtam fel neki írásbeli dolgozatnak: „A mosoly”. Nem tudta, hogy fogjon hozzá; csak midőn afelől nézetemet — több

melegséggel talán, mint amilyen szükséges lett volna — elmondtam, szeme felragyogott, mintha legbensőbb érzelmeit érintettem volna. Dolgozatában gondolataimat oly szenvedélylyel láttam kidolgozva, hogy bámulatba ejtett.

A végszavak így hangzottak: „Az emberben minden, ami magasztos és nemes, a büszkeség, boldogság, szerelem mind elhal, ha ajkán a mosoly, a hazugság mosolya!”

Ez mind nagyon szép és nagyon jó volt, de — nyakamat szegte.

Két nappal azután, hogy Inesnek dolgozatát „jeles” érdemjeggyel aláírva visszaadtam, egy ajánlott levelet kaptam, melyben önagsága azt írja: hogy miután nézetünk nem egyezik meg, kénytelen engem elbocsátani.

*

Évek teltek el azóta tanítványomat nem láttam viszont, míg rövid idővel ezelőtt a sors egész váratlanul összehozott vele. Egy ebéd alkalmával történt ez L. ur házában.

— Jöjjön, hölgyéhez akarom vezetni, — szólt a háziur, mialatt karonfogott. — F. tanácsosné, hisz ismeri?

— Nincs szerencsém hozzá.

— Ah, esztelenség! Hisz tanára volt, ő maga beszélte nekem.

Csodálkozva figyeltem s ekkor észrevettem. Egy karosszékekben, mélyen hátradőlve ült s legyezőjének elefántcsontnyelével játszadozott. Telt, karcsu alak, sápadt, sajnos, kissé puderezett arc, nagy, fekete, fáradt tekintetű szemek, vakító kebel — valóban egy szép nő.

Most észrevettem! Fürkésző tekintettel nézett

zönség képviselőjét a kerület központjába, Nagyajtára, ahol ma, vasárnap tartja beszámolóját, majd pedig a járás egyes községeit fogja beutazni.

A megyei segéd-tisztviselők kivánsága. Az összes vármegyei segédhivatali kezelő tisztviselők nevében Gömör-Kishont vármegye segédhivatalnokai kérvényt intéztek Perczel Dezső belügyminiszterhez, kitől a vármegyei kezelő tisztviselők vezetésének rendezését kérik. Az ország 63 vármegyéjében mintegy 1000 főnyi segédhivatalnok van, akiknek javadalma zása lényegesen rosszabb a hasonló munkakörű állami tisztviselőkénel, pedig az egyenlő munkakörnek egyenlő díjazás felel meg. A vármegyei segéd-tisztviselők közt vannak olyanok is, akik 15—20 éve ugyanazon állásban maradtak, ugyanegy fizetéssel, mivel hogy a vármegyénél nincs előléptetés. A vármegyei segéd-tisztviselők keserű panaszuk orvoslását a minisztertől remélik, akit arra kérnek, hogy az összes megyei segédhivatali kezelő tisztviselők fizetését már az 1889-ik évi költségvetés keretében olyképp rendezze, hogy első sorban és minden körülmények között a már öt évet szolgált tisztviselő megkapva első 100 forintnyi korpótlékát, ugyanezen év január elsejével mindnyájan beosztassanak úgy egyenes fizetés, mint lakáspénz tekintetében az állami fizetési osztályok X. és XI. fokozatának illő osztályaiba. A miniszter remélhetőleg nem zárkózik el e jogosult kérelem teljesítése elől.

A nyári táncmulatsághoz. Mult számunkban megemlékeztünk arról a nyári táncmulatságról, amelyet Kollát Lajos vendéglő-bérlő ma délután a Szekefűrdőn rendez. A kibocsátott meghívókon a Dalegyet közreműködése is jelezve volt, felemlítve, hogy a tiszta jövedelem ugyancsak a Dalegyet javára fog fordíttatni. Illetékes helyről fel lettünk kérve, annak kijelentésére, hogy a Dalegyet magán emberek által rendezett mulatságokon sem ez előtt, sem ezután nem fog szerepelni.

A király a hadgyakorlatokon. Már megkezdődtek a hadgyakorlatok. A király pénteken reggeli 5 óra 30 perczkor utazott Bécsből az államvasutak különvonatával Buziásra, a hova aznap délután 5 óra 15 perczkor érkezett meg. Tegnap megkezdődött a 7. és 12. hadteste előnyomulása s ugyaneznap a lovaság összecsapása történt. A hadgyakorlatok hétfőn, kedden és szerdán folytatódnak. Szeptember 7-én délután 3 órakor utazik el a király Buziásról s 8. reggel 5 órakor érkezik Bécsbe. Szeptember 10-én este 8 óra 30 perczkor ő felsége az északmagyarországi hadgyakorlatokhoz utazik s a Szepességben marad szeptember 15-ig, a mikor ismét Bécsbe utazik. Ide szeptember 16-án érkezik meg. Buziásra pénteken érkezett meg a hadvezetőség élén br. Beck tábornagygyal. Már előbb elküldték Bécsből a szolgaszemélyzetet és pedig 90 udvari inast,

8 burg-zsandárt, 9 egészségügyi katonát, 10 kocsit és 100 lovat. A máskor csöndes fürdőhelyen már lázas élenkség uralkodik. Erősen készülődnek a fáklyásmenetre és a szerenádra, a melyhez 1200 résztvevő jelentkezett a környékről. Az idegen államok katonái attaséi 2-án reggeli 9 órakor utaztak el külön vonattal Buziásra.

A városi költségvetés az 1899. évre már elkészült s az még pénteken meg lett küldve minden képviselőtestületi tagnak. Az egész számadás sokkal realisabb alapokra lett helyezve, amit igazol az, hogy a míg ez évre elő irányoztatott fedezeti összeg 83368 frt 80 kr s szükséglet 78021 frt 93 kr, s így tehát a mutatkozó fölösleg 5346 frt 87 kr tesz ki, amit csak papiron lehetett kimutatni, addig a jövő évre előirányoztatott bevétel 48075 frt 74 kr és kiadás 47911 frt 70 kr, ami mellett mindössze 164 frt 44 kr fölösleg marad fenn, hanem a mi tényleg meg is marad a városnak.

Az 1897-ik évi állami zárszámadása. Az 1897. évi állami zárszámadási munkálatok teljesen be vannak fejezve s az állami számvevőszék a kész zárszámadást arra vonatkozó jelentésével együtt az országgyűlés elé terjesztés végett a miniszterelnökhöz átküldötte. A terjedelmes munkálat élén álló jelentést az országgyűléshez Rakovszky István, az állami számvevőszék elnöke, bevezető jelentéssel nyitja meg, főösszegekben előadva a zárszámadás eredményét és az államháztartásra, valamint a kezelés körül felmerült fontosabb ügyekre való észrevételeit. A tulajdonképeni részletes jelentésben a kezelési eredmények közelebbi ismertetése mellett tételenként fel vannak tüntetve és indokolva a költségvetési és az azt kiegészítő törvényektől való bárminemű eltérések s itt adja elő részletesen az állami számvevőszék az államháztartás viteléről, az állam vagyon és az állami adósságok kezelése körül 1897-ben szerzett tapasztalatait. A sommázat négy részben ismerteti az egész valódi kezelést, összehasonlítva a pénzügyi törvényekkel, továbbá az állami vagyonra ki nem ható átfutó kezelést, az állami vagyon leltárát és végül a pénztári, a jövedelmi és a vagyon mérleget. A részletezés nyolcz füzete hetvenöt mellékletben több, mint hatszáz részletes zárszámadást nyújt az államháztartás különböző ágairól. Az állami zárszámadással egyidejűleg bemutatja az állami számvevőszék az aldunai Vaskapuszabályozási munkálatok költségeiről szóló külön zárszámadást, az arra vonatkozó indokolással együtt, valamint az egyenkinti kimutatást az 1897. évben nyugalmazott állami alkalmazottakról és ellátásban részesített özvegyekről és árvákról.

Szalmaszál a vízbe! A jókedv nem keresi a logikát, sőt egyenesen fellöki. A logika akkor sem ér semmit neki, mikor tótágast áll. Mert akkor is

okozati összefüggésekkel kellemetlenik. A jókedv nem szeret semminemű összefüggést, azt pedig sehogyan sem, amely következményeket hajszol. Ahol okoskodnak, oda vagy szomorúság vagy unalom köszönt, a jókedv csakis ott támad, ahol az okosság megpihen. Az ártatlan bárgyúság a jókedv igazi eleme, az okosságban való kényelmes interregnum, amikor az ötletnek nincs sem előzménye, sem következménye. Amikor az embernek vagy semmi se jut az eszébe, s ez a semmi még is mulatságos, vagy pedig amikor nem is ész az, amibe valami jut. Ennek a jókedvnek szálló igéi vannak. Értelmetlen indulatszavak, amelyek az abszolút bárgyúságon való örömmel kitörései. Buta mondások, amelyekben a tökéletes okosságmentesség kristalizálódik. S ezek a jelszavak, hála istennek, hamar terjednek, azt bizonyítván, hogy az emberek szomjasak a jókedvre. Szeretnek szabadulni a józanésztől, amely nagy terhe az életnek. Azt hiszik, hogy az a mondás, amely a kaczagó bárgyúságban fogamzott, magával hordja a jókedv ragályát. Idézik tehát hangosan, lármásan, erőszakosan, édeskedve a jókedv szálló igéit. A legujabb ilyen ige ugy szól, hogy:

Szalmaszál a vízbe,
Engem rendőr visz be.

Micsoda gyönyörűsége nincsetlensége a logikának ez a mondás! Hogy tombol benne a butaság, s milyen csábító hangzik az a rim, hogy az, aki hallja, rögtön utánna mondja! A vízbe... vízbe...! Van-e olyan ember, ha hajlandóság van benne a komolyság megtagadására, aki együtt nem éneklő a többi magyarral a szalmaszál és a rendőr nótáját, akik közül az egyik vízbe van, a másik pedig vízbe. Ahol néhány mulató közé cigány is kerül, ott vízbe mártják a szalmát; a rendőrt pedig addig idézik, míg igazán meg nem jelenik, s nem gondoskodik róla, hogy ez a mondás ne csak rimeljen, de igazat is mondjon. Szalmaszál a vízbe... ez a nyári jókedv hangulatjelzője. Ne sajnáljuk senkitől se a vizet, se a szalmát, legkevésbé pedig a jókedvet. Mert amugy is ritkán köszönt az emberre.

Katonai szükségletek. A marosvásárhelyi kereskedelmi és iparkamara tudatja, hogy az erdélyrészi hadsereg részére szükségelt rozs és zab szállítása iránt az ajánlatok a cs. és kir. 12-ik hadtest hadbiztonságához Nagyszebenbe szept. 15-én d. e. 10 óráig nyújtandók be. A közelebbi feltételek a kamara irodájában megtekinthetők.

Megjegyzett bankjegyek. A marosvásárhelyi kereskedelmi és iparkamara figyelmezteti az érdekelt köröket, hogy számjegyekkel vagy a mindenkori birtokosok aláírásával ellátott bankjegyeket ne vegyék el, mert egyes külföldi nagy bankok azok elfogadásával nehézségeket támasztanak.

Nevjegyek 100 darabonként 40 krtól felfelé, hü litograf utánzat betűkkel lapunk könyvnyomdájában rendelhetők.

reám, valószínűleg azt akarta megtudni, hogy az egykori tanító ez idő alatt szalonképes lett-e? Aztán hanyag mozdulattal kezét felém nyújtotta s mialatt arcán oly mosoly vonult el, amely a tizenöt éves leányhoz oly viszonyban állott, mint az északi fény a tavaszi napsugárhoz, félig udvarias, félig unott mosoly volt az, de oly sivár és hideg, hogy megbor-zadtam.

Néhány közömbös szót váltottunk egymással: „Hogy telt el az idő azóta?” és más ehhez hasonlókat, azután ebédhez hívtak s én társnőmet helyére vezettem.

Gyorsan, egymásután üritett ki néhány pohár piros bort. Társalgásunk hangja kedélyes és fesztelen volt, mint ahogy oly régi ismerősökhöz illett. Utólagosan bevallotta akkori szerelmét, melyet derekasan kigunyolt.

A társalgást lassan a jelenre térítettem át.

— Nagyságod, mint régi barátja, kit sorsa élénken érdekel, szabad-e kérdenem, boldog-e?

— Boldog? Ó igen! — S újra megjelent az a kellemetlen mosoly. Szájszögleteinél a redők, mint két kis kigyó úgy gyűrűzödték.

— És férje? Hol van? Sajnálatomra nem vagyok neki bemutatva.

— Férjem az ott, aki velünk szemben bólintgat felém.

Társnőm poharát felemelte s vele többször in-tegetett egy ur felé, ki az asztal másik végén fog-lalt volt helyet. Fakult kiélt arc, kicsiny szemek, szürkülő szakáll... Eleget tudtam.

— És mikor ismerte és szerette meg férjét?

— Mikor szerettem meg? — viszonozta saját-ságosan elnyújtott hanggal.

— Talán bizalmaskodni akar — gondoltam magamban, de ő folytatta:

— Midőn férjem megkért, a bolondos álmokon rég túl voltam. Nem titkoltam előtte, hogy szerel-met nem adhatok.

— És ő?

— Ő, nos ő nem bánta.

— Ezt nem hihetem, hisz szereti őt?

— Ó nem!

És mosolygott. A kigyócskák játszadoztak.

— Ez a nő nyomorult, kimondhatatlan nyomorult, — gondoltam magamban.

— Ön oly udvarias, hogy nem is hiszi el ezt nekem — folytatta a nő. — Nem ámitom magam. Hisz férjem maga megczáfolatlanul bizonyította be. Esküvőnk után két héttel — ön régi barátom és nem kell ön előtt semmit sem eltitkolnom — éppen akkor leptem meg őt, midőn boudoiromban egyik barátnőmnek — közel ül hozzánk — azt a vallomást tette, hogy csak azért vett engem nőül, hogy közelebbe lehessen. Azt hiszem, ily vallomásokat még más barátnőimnek is tett.

— És mit tett ön?

— Vallat vont. Semmi sem kiállhatatlanabb előttem, mint egy botrány. Mit tehettem jobbat? Mosolyogtam!

E pillanatban egy nő e szavakkal fordult hozzám:

— Ines, megkaptad-e már Worthtól a küldeményt?

Azonnal a megszólítóhoz fordult s látszólag egész figyelmét odairányozta. — Én addig gondtalanul bámultam fehér nyakára s néztem, hogy a puder kis pikkelyekben mint válik le róla s keblére hull.

Egyszerre csak baloldali szomszédom meglökött,

egy hirhedt gunyoló és bonvivant, kit felületesen ismertem.

— Ön valóban a szerencsefia — sugta nekem. A szép Ines asszony biztató reményekkel kecsegteti.

— Hogy jut ön e megjegyzéshez? — szoltam meglehetősen durván.

— Nos, nem beszélte el önnek a megható történetet, hogy férje esküvőjük után két héttel megcsalta. Ezt mindig el szokta mondani, ha valakit hálójába akar keríteni.

Nyelvemem csipős felelet volt, de épp ekkor megint felém fordult a nő s a legközelebbi társalgási hangon szolt hozzám:

— Miről is beszélünk az előbb?

— S miután egyikünk sem találta meg a beszéd elvesztett fonálát, belemélyedtünk az operában előadott She ballet diszleteinek fejtegetésébe. —

Vacsora után a csendes dohányzószobába húzódtam s egy britannika szivar füstfelhőjébe burkolózva, meglehetősen szomorú hangulattal gondoltam a hallottakra és látottakra.

Nem, ez a nő nem volt nyomorult. Csak minden érzés meg volt benne fojtva, hisz saját boldogtalanságával is tudott kaczerkódni! Vagy talán mégis tévedtem? Komédiázott volna velem? hogy valódi lelki állapotát illetőleg tévutra vezessen engem?

Nem volt több nyugtom. A szivart eldobtam s visszamentem a társasághoz, hogy őt felkeressem. Seholy nyoma sem volt; s most végre, midőn a téli kertbe léptem, széles pálmalevelektől elfödve, láttam hanyagul egy székre dőlve. Nincs egyedül! X... Pál, a félelmetes roué bizalmasan hajol vállára; faun arca közel a nő füléhez s halkan bizalmas szavakat suttog.

— És ő? — Ó mosolyog!

Emléket Orbán Baláznak. (Folyt.) Az Orbán Balázs Székely-Kereszturon felállítandó szobra javára alulírottakhoz a következő adakozások folytak be:

2. Borbáth Dániel ügyvéd, Székely-Kereszturól 5 forint.

3. Egy székelykereszturi majális jövedelme 10 forint 17 kr.

4. Id. Ambrus János szolgabíró utján 80 kr.

5. Vári Albert gyűjtőjén a kolozsvári unitárius gymn. tanuló ifjúsága: Varga Dénes, Major Sándor, Miklós Zsigmond, Bedőházi Gábor, Miklósi Ferencz, Gyergyai Árpád, Istvánffy Árpád, Székely Ferencz, Simándi József, Tar Jenő, Nagy Antal, Veress Gábor, Csegezi Árpád, Kelemen György, Nagy Lajos, Lőfi Ödön, Sándor Géza, Dimén Mózes, Tóth György, Balázs Ferencz, Olivashatlatlan, Pálfi Márton, Kisgyörgy Lajos 20—20 kr. Veres Zoltán, Simon József, Lőrinczi Ákos, Hunvald Lajos 30—30 kr. Kozma Gyula, Sófalmi Gyula, Koncz József, Ürmösi Károly, Simonfi Márton 10—10 kr. Ifj. Ferencz József, Vári Albert 1—1 frt. Összesen 8 frt 30 kr.

6. Mikes János Gyaluból 1 frt.

7. Gyermek szini előadásból Székely-Kereszturon 15 frt 36 kr.

E közlemény összege 75 frt 63 kr. Ehez adva az első közlemény összegét 118 frt 81 kr. Eddigi gyűjtés tesz 194 frt 44 krt. — Fogadják a nemeszívű adakozók, hazafias áldozataikért a szobor bizottság köszönetét. Székely-Keresztur, 1898. aug. 24. *Barabás Lajos.*

Közgazdaság.

Felhívás. A marosvásárhelyi keresk. és iparkamara következő felhívást bocsátotta ki az ipartestületek és társulatokhoz az 1900 évi párisi kiállítás tárgyában.

Az 1900. évi párisi nemzetközi kiállítás magyar osztályának előmunkálatai már annyira haladtak, hogy az egyes csoportokban a végleges bejelentési ívek szétküldhetők voltak.

A bejelentési ívek szétküldése nagyjából az illető csoportbizottságok által választott előadó urak személyes közbejárásának igénybevétele mellett történt és a kiállítás magyar csoportjának rendezésével megbízott kormánybiztos ur figyelmet fordított arra, hogy mindazon vállalatok és cégek, a melyek részvételüket előzetes felhívásai következtében eddig bejelentették, a kiállítók ideiglenes névlajstromába felvétessenek és bejelentési íveket kapjanak.

Mindazonáltal nem lévén kizárva, hogy némelyek ezen lajstromból kimaradtak és az sem, hogy a kiállítani szándékozók részvételük bejelentése végett közvetlenül a kereskedelmi és iparkamarához fordulnak, a marosvásárhelyi kereskedelmi és iparkamara a bejelentés megtételére szólította fel az iparos közönséget.

Ennek kapcsán az általános tudnivalókat tartalmazó tájékoztató szabályzatot és bejelentési íveket küldött az ipartestületek és ipartársulatoknak.

Magától értetődik, hogy már a jelentkezések alkalmából is — tekintve a párisi kiállítás jelentőségét — csak oly termékek részesítendők figyelemben, a melyek bizonyos értelemben világcikknek, vagy a melyeknek bemutatásával a hazai ipar életképes fejlődése és jellemzetessége szembeötlően dokumentálható.

Megjegyezni kívánjuk, miszerint arra nézve sem a kamara, sem a kormánybiztos ur nem vállalhat kötelezettséget, hogy minden bejelentett tárgy a kiállításra el fog fogadtatni, mert azt arra az időre kell fentartani, midőn az összes szétküldött bejelentési ívek beérkeznek s azok együttes elbírálása után az illetők a bejelentési ív egyik példányának visszaküldése mellett az elfogadás iránt értesítve lesznek.

A kiállításban résztvenni szándékozókat figyelmeztetjük, hogy tekintettel a párisi kiállítás világi jellegére és azon körülményre, hogy nemzetközi versenyben először veszünk részt, a kiállításra szánt cikkek megválasztásánál a legszigorubb mértéket alkalmazni sziveskedjék.

Szerkesztői üzenetek.

Kéziratok nem adatkak vissza. — Névtelen levelekre nem válaszolunk.

Vetélytársak. Kissé furcsa történetke az, amiről nekünk ir. Ugyanegy uri emberbe szerelmek kettő. Annak az uri embernek az izlése, hogy önközül mindegyikben van valami, ami neki tetszik, de van olyan is, ami reménytelenné teszi vonzalmukat. A két nő által szeretett boldog ur ugyanis csak a szökét és csak a molettet kedveli. Önközül az egyik

szöke ugyan, de nem molett, a másik molett ugyan, de nem szöke. Most már önöket elszomorítja az a tudat, hogy csak akkor tesznek ki egy egészet az előtt az ur előtt, ha mind a kettőjüket egyszerre látja. Nem könnyű ezen a bajon segíteni. Hátha kiegyeznének? Huzzanak sorsot arra, hogy ki legyen boldog kettőjük közül. Aki a fekete golyót huzza, az mondjon le. Álljon félre az utból. A „molett”-nek — ha ő lesz a nyertes — nem is kell azután egyéb, mint egy szöke paróka. A szökének, aki nem molett, valami rosszabb dolga van. Ő nem nem igen varázsolhatja magát csak egy hirtelenében gömbölyűvé. De hát, jó isten, ilyen az élet. Nem adja meg mindenkinek a legtöbbet.

V. S. A most divatos kőcsoz frizurák bizony nagy ártalmára vannak a hajnak, a gyakori sütés nagy mértékben mozdítja elő a haj kihullását. A legjobb volna ugyan ha lemondana a divatos frizuráról s szép simán hátrafésülve hordaná a haját. De minthogy ezt nem teheti s haját is kímélni akarja, orvosi munkatársunk azt ajánlja, hogy tegyen próbát avval az esszenciával, melyről azt mondják, hogy szép göndörre tudja tenni a haját, ha benedvesítik vele. Ez az esszencia a következő alkotórészekből van összetéve: száz gramm borax, negyedfél gramm gummy arabicum, fölölvasztandó egy liter forró vízben, melyhez még vagy fél liter kámforspirituszt kell hozzáönteni. Evvel a folyadékkal nedvesítse be éjjelre a haját. A próbát megteheti, mert ebben az esszenciában semmi olyan nincsen, ami a hajnak ártana. Hogy tényleg göndör lesz-e tőle a haj, azt bizony magunk sem tudjuk.

Nyomatott Becsek D. Fia könyvnyomdájában.

Sz. 2221—1898.

tkkvi.

Árverési hirdetésményi kivonat.

Az oklándi kir. járásbírószág, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy udvarhelymegyei takarékpénztár végrehajtónak Barabás Albert karácsonyfalvi lakos végrehajtást szenvedő elleni 600 frt tökekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében az oklándi kir. járásbírószág területén levő karácsonyfalvi 6. számú tjkben foglalt A + 8. hrsz. kőház 400 frt, 9. hrsz. kert 4 frt; a karácsonyfalvi 513. számú tjkben foglalt A + 3. hrsz. faház 160 frt, 4/2. hrsz. kert 16 frt, 4/1. hrsz. kert 16 frt, 5. hrsz. faház 3 frt, 6/2. hrsz. kert 10 frt, 69 1/2. hrsz. kert 8 frt; 694. hrsz. faház, 695., 696., 697., 698., 699. hrsz. kert, 700., 701., 702., 703. hrsz. fővényes, 704. hrsz. kert 145 frt, vagyis összesen 762 frt kikiáltási árban ezennel elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1898. évi november hó 9-ik napján d. e. 10 órakor megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is elfognak adatni.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben vagy az 1881. évi 60. t.-cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november 1-én 3333. sz. a kelt I. M. rendelet §§-aiban kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi 60. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kir. járásbírószág tkkvi hatósága.

Oklándon, 1898. augusztus 12.

Mattiassi,
kir. albiró.

Sz. 4085—1898.

tkkvi

Hirdetmény.

A sz.-udvarhelyi kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatósága részéről közhírré tétetik, miszerint Glatz Károly sz.-udvarhelyi lakos végrehajtónak, Gáspár Eliza férj. Kollát Lajosné sz.-udvarhelyi végrehajtást szenvedő ellen 190 frt s jár. kielégítése végett ezen kir. törvényszék kerületéhez tartozó székelyudvarhelyi 186. számú telekkönyvben Gáspár Eliza férj. Kollát Lajosné nevére irt A + 651 1/2 hrsz. ház 673 frt, 645 2/1, 646. hrsz. szám faház és beltelek 1344 frt kikiáltási árban az 1898. évi október hó 20-ik napjának d. e. 9 órakor a sz.-udvarhelyi telekkönyvi hivatalánál megtartandó nyilvános árverésen a legtöbbet ígérőknek elfognak adatni.

A venni szándékozók a becsárának 10%-át készpénzben vagy óvadékképes papirban kötelesek a kiküldött kezéhez letenni.

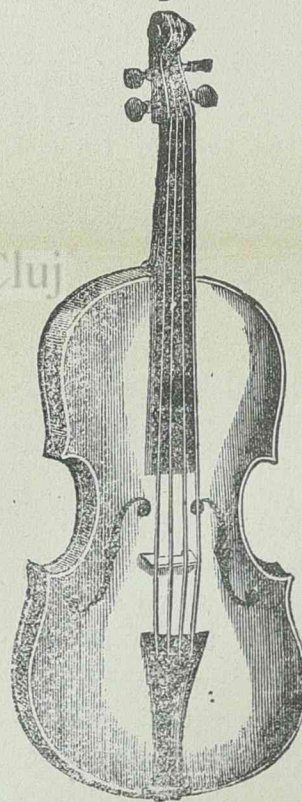
Az árverési további feltételek a hivatalos órák alatt ezen kir. tkkvi hatóságnál megtekinthetők.

A kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság Sz.-Udvarhelytt, 1898. évi augusztus hó 7-én.

Györffy Titus,
kir. törvényszéki egyes bíró.

Stowasser János

esász. és kir. udvari hangszergyáros.
Egyesegyedül szabadalmazott, javított tárogató feltalálója.
Budapest, II., Lenczvid-utca 5.

Hegedűk 3, 4, 5, 6, 8 frtól feljebb.

Kijátszott régi mesterhegedűk 20, 25, 30, 40 frtól feljebb.

Gordonkák 8, 10, 12, 15 frtól feljebb.

Czimbalmok erőteljes csengő hanggal 35 frtól 300 frtig.

Tárogató ősi magyar hangszer. **Szárnykürtök és trombiták** 14, 18 és 20 frt.

Harmonikák erős orgonahanggal 3, 4, 5, 6, 8 frtól feljebb.

Hegedű vonóval és tokkal 8 frt.

Javítások pontosan és legolcsóbb árban eszközöltetnek.

Zenekarok részére szükséges hangszerek előnyös feltételek mellett a legjutányosabb árban szállítatnak.

Árjegyzékek ingyen és bérmentve.

Harmonikákról külön árjegyzék kérendő.

M. kir. államvasúttak.

Nyári menetrend.

Érvényes 1898. május 1-étől.

V.-v.	Gy.-v.	Sz.-v.	V.-v.	V.-v.	Gy.-v.	Sz.-v.	V.-v.
715			300	ind. Székely-Udvarhely érk.	159		620
731			316	Bikafalva	140		601
743			329	Bögöz	127		547
807			354	N.-Galambfalva	110		530
823			411	Bethfalva	1241		501
831			421	Székely-keresztur	1232		453
848			438	Ujszékely	1203		429
902			454	évk. Héjjasfalva ind.	1148		414
209			1025	Brassó		209	800
921			504	ind. Héjjasfalva érk.		1112	403
951	553	1140	532	évk. K.-Kapus ind.		1051	340
	654	101		ind. K.-Kapus érk.		945	213
		419		évk. N.-Szeben ind.			155
	656	125		ind. Kocsárd ind.		752	1054
	849	433		nd. M.-Vásárhely érk.		1030	115
		1030		évk. Kocsárd ind.		750	1042
	854	443		nd. Kolozsvár érk.		555	833
	1046	645		Nagy-Várad		211	342
	231	1117		évk. Budapest ind.		915	830
	750	620					

Az indulási és érkezési idők középeurópai időre vonatkoznak.

Az éjjeli idő esti 600 órától reggeli 559 percig, a perczeket jelző számjegyek aláhuzásával vannak kitüntetve.

Utányomat nem díjaztatik.